

ΕΠΑΡΧΙΑΚΗ ΖΩΗ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΑΠΟ ΑΓΑΠΗ

(Αληθινή ιστορία)

Μιά μέρα πού καθόμουνα στὸν ἐξώστη τοῦ ναοῦ τῆς Παναγίας τῆς Ἀκροναυπλίας πρὸς τὸ μέρος τῆς θάλασσας, εἶδα σὲ μιὰ ἀκρη, πίσω ἀπὸ τὸ ἱερό, μιὰ σκηνή ἀπὸ λινάτσες, σὰν κουβούκλιο, ἕνα κρεβάτι σκουριασμένο ἀπὸ τὶς βροχές, στρωσίδια ξεβαμμένα μ' ἕνα μπαούλο, πού τὸ εἶχαν γδάρει ὁ ἥλιος καὶ τὰ νερά.

— Εἶνε ἐνὺς παιδιού, μοῦ εἶπαν, πού ἔπαθε μαράζι ἀπὸ ἀγάπη. Ἦρθε κι' ἐμεινε ἐδῶ στὴν ἑρημιά, ὡς πού τὸ βοήξαν πεθαμμένο μιὰ ἡμέρα. Ἐδῶ εἶμαινὰ τὰ πράγματά του. Τὸ μπαούλο τὸν εἶνε γεμάτο, μὰ ποιὸς τολμάει νὰ τ' ἀνοίξῃ.

— Ὅστε πεθαίνουν ἀκόμη ἄνθρωποι ἀπὸ ἔρωτα ;

— Φαίνεται ὅτι πεθαίνουν. Ἐδῶ στὶς ἐπαρχίες τὰ πάθη εἶνε ἀκόμα πρωτόγονα καὶ δυνατά.

Σιγά—σιγά ἡ κουβέντα ἦρθε στὴ σύγχρονο ἀγάπῃ καὶ εἰς τὴν δυναμικότητα τοῦ ἔρωτος ὁ ὅποιος ἔχρσεωκόπησε σήμερα τελείως καὶ δὲν τοῦ ἔμεινε οὔτε ἡ παθητικὴ «κταντάδα». Καὶ αὐτὸ τὸ παλιὸ τὸ «ραβασάκι», ὅσο σαχλὸ κι' ἂν ἦταν μιὰ φορὰ «... λαβὼν τὸν κάλαμον ἀνά χεῖρας...» εἶχε καὶ αὐτὸ τὸ γούστο του, εἶχε καὶ τὴν ποιήσι του, εἶχε τὰς συγκινήσεις καὶ τὰ χτυποκάρδια του, εἶχε τὶς λαχτάρες του καὶ τὶς χαρὲς του, εἶχε τὴν ἱστορία του καὶ τὰ κατορθώματά του, καὶ αὐτὸ, λέμε, τὸ γλυκανάλατο τὸ ραβασάκι μὲ τὰ περιστέρια του καὶ τὶς καρδιὲς τὶς κεντημένες ἀπάνω, κατηργήθη κι' αὐτὸ...

Κι' ἀρχίσαμε νὰ μιλάμε γιὰ τοὺς μεγάλους ἥρωας, γιὰ τὰ θύματα τοῦ ἔρωτος, γιὰ τοὺς μεγάλους ποιητὰς πού ἐνέπνευσε τὸ πάθος αὐτὸ...

— Ἐγὼ θὰ σὰς διηγηθῶ, μὰς εἶπε κάποιος Ναυπλιεύς, ἕνα μεγάλο δράμα ἐρωτικὸ, πού τάραιε πρὸ ἑτῶν τὴν κοινωμία καί.

— Ὅλοι μαζευθῆκαν γύρω του γ' ἀκούσουν.

— Πάνε λίγα χρόνια ἀπὸ τότε, ἀρχισεν ὁ Ναυπλιεύς, στὸ Σύνταγμα πού ἦταν ἐδῶ, ὑπηρετοῦσε ἕνα παιδί ἀπ' τὰ χωριά τῆς Καλαμιάτας, Μεταξά τὸ λέγανε. Ἐνα λεβεντόπαιδο ἕως ἐκεῖ ἀπάνω. Αὐτὸ ἀγαποῦσε κάποιον κορίτσι στὸ χωριὸ του. Σὰν ἦλθε γιὰ στρατιωτικῆς, ἔμαθε πὸς θέλανε νὰ τὸ παντρεύουν μὲ ἄλλον. Τοὺς ἐμήνυσε νὰ μὴν τολμήσουν καὶ ἀποφασίσουν τέτοιο πρᾶγμα. Ἰδιαίτερός δὲ στὴν ἀγαπημένη του ἐμήνυσε νὰ σκοτωθῇ καλλίτερα, παρὰ νὰ πάρῃ ἄλλον.

Μὰ ἐκεῖνοι δὲν τὸν ἀκούσαν, πειθονάγκασαν, φαίνεται καὶ τὸ κορίτσι καὶ τὸ πάντρεψαν. Τότε πέρνει ἄδεια καὶ αὐτός, πάει στὸ χωριὸ του καὶ σκοτώνει τὴν ἀγαπητικιά του. Εἰδοποίησε ὁμοῦ τοὺς συγγενεῖς τῆς νὰ μὴ τὴν θάψουν, γιατί θὰ τὴν θάψῃ αὐτός μοναχός του.

Χωρὶς νὰ προσέξουν τὴν νέα ἀπειλή, συνώδευσαν τὴν ἄλλη ἡμέρα τὴν κηδεῖα, τῆς ἀμοιρῆς τῆς νεόνηφης. Τὴ ψάλλανε στὴν ἐκκλησιά, τὴν κλάψαν ἔνοι καὶ δικοὶ καὶ τράβηξε τὸ ξοδὶ, πρὸς τὰ ἔξω τοῦ χωριοῦ, πρὸς τὸ Νεκροταφεῖο.

Ἐκεῖ πού περνοῦσε ὁ δρόμος των, ἀπὸ κάτι ψηλά βράχια, ἀκούστηκε ἄξαφνα μιὰ ἀγρία φωνή.

— Ἄλε! Δὲν σὰς εἶπα πὸς ἐγὼ θὰ τὴν κηδεύω! γιατί δική μου ἦταν!

— Ἦ νεκρική πομπὴ ἐστάθη.

— Ἀφήστε κάτω τὸ νεκρὸ.

Ἦ νεκρική πομπὴ δὲν ἀκουσε καὶ ξανάρχισε τὸ δρόμο τῆς. Δὲν κάμιν τρία βήματα καὶ ἄρχισεν ὁ Μεταξὰς τοὺς πυροβολισμοὺς ἀπὸ

ἀπάνω. Μπάμ! Μπούμ! Μπάμ! Μπούμ! Ἐστρωσε κάτω πληγωμένους μερικὸς καὶ οἱ ἄλλοι ἄφρασαν χάμο τὸν νεκρὸ καὶ τὸ ἔβαλλαν στὰ πόδια. Πλησίασε ἐκεῖνος, πῆρε ἀπὸ τὴν κάσα τὴν σκοτωμένη ἀγάπῃ του καὶ χάθηκε μαζί μὲ αὐτή.

Σὲ λίγες ὧρες ἦσαν ἀποσπάρματα καὶ ψάχναν νὰ τὸν βροῦνε. Κάπου τὸν συναντήσανε καὶ πιάσανε μαζί τὸ μάχη. Πολέμησε, ὡς πού ἐξόδευσε καὶ τὸ τελευταῖο του φυσίγγι κι' ἔπειτα τὸν πιάσανε.

***

Τὸν ἐδικάσανε ἐδῶ στ' Ἀνάπλι. Βάλλαν τοὺς Νόμους καὶ τὰ ἄρθρα κάτω καὶ τὸν καταδίκασαν, ὅπως θὰ ζυγιάζαν δυὸ δικάδες μπακαλιάρο.

— Θάνατος, γιὰ τὸ φόνο τῆς κοπέλλας.

— Θάνατος, γιατί πυροβόλησε ἐναντίον τῆς κηδεῖας.

— Ἰσόβια, γιατί ἀντέστη στὴν «ἀρχή» καὶ μάλιστα «ἐνόπλιος».

Σὰν τοῦ ἀπήγγειλαν καὶ τὴν τρίτη τὴν ποιήν, γιατί καὶ ἡ τρεῖς δίκες ἐγιναν, ἡ μιὰ ὡς συνέχεια τῆς ἄλλης, σηκώθηκε ὁ κύριος Πρόεδρος καὶ τοῦ εἶπε μὲ σοβαρότητα :

— Τὸ δικαστήριόν μας σκεφθὲν κατὰ τοὺς Νόμους, ἐνόμισε ὅτι αὐτὰς τὰς ποινὰς ἐπρεπε νὰ σοῦ ἐπιβάλλῃ. Σὺ, ἂν νομίσεις ὅτι κακῶς σὲ δίκασαν, δύνασαι νὰ κάμῃς ἀναίρεσιν, ζητῶν δικαιοσύνην ἀπὸ δικαστήριον ἀνώτερον. Ἐχεις τίποτα νὰ ἀπαντήσης ;

— Μάλιστα !

— Λέγε τί θέλεις, σύντομα !

— Νὰ σὰς πάρῃ ὁλοῦς ὁ Διάβολος !

— Τὸ Δικαστήριον πρὸ τῆς ὕβρεως αὐτῆς ἔμεινε κατάπληκτον.

Ἐπίσης ἀναίρεσιν καὶ τὸ μάτια του, πού ἀγριέψανε ὡσάν τῆς γάτας, ἐνόμιζες ὅτι πετοῦσαν σπίθες. Σηκώθηκε ἐπάνω καὶ τοῦ εἶπε μὲ φωνή, πού ἔστρεψε ἀπὸ τὴν ἰερὴ ὀργή του.

— Ἀναιδέστατε ! Ἐτσι μιλοῦν στοὺς δικαστὰς των ; Ὑβρίζουν ποτὲ τὸ δικαστήριον ; Δὲν ξέρετε ὅτι ὁ Νόμος τιμωρεῖ ἀυτεθῶς τὴν ἐξέθρῃσιν τοῦ δικαστηρίου ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ καθήκοντός του ; Στάσου τώρα νὰ ἰδῆς, γιὰ νὰ μάθῃς ἄλλοτε, νὰ σέβῃσαι, χυδαίε !

Ψύχραμος ὁ Μεταξὰς ἐστράφη στὸν Εἰσαγγελέα.

— Ἐχετε δίκαιον κ. Εἰσαγγελεῦ, καὶ σὰς ζητῶ συγγνώμην. Καθῆσθε στὴν ἀκρη σεῖς, καὶ δὲν σὰς πῆρε φαίνεται τὸ σχέδιο καλά. Λοιπὸν κ. Εἰσαγγελεῦ ἐσὰς νὰ σὰς πάρῃ πρῶτον ὁ Διάβολος.

Καὶ στρεφόμενος καὶ πρὸς τὸν Γραμματέα, πού ἐκάθητο στὴν ἀπέναντι μεριά.

— Μήπως εἶπατε τίποτα καὶ σεῖς κ. Γραμματεῦ ; ***

Τὸν ἐτουφέκισαν τὴν ἐπομένην.

Ἐβάδισε στὸν θάνατο, ὡσάν νὰ πῆγαινε στὸν γάμο του.

Ἐλοχίαις πού τοῦ ἔρριξε τὴν τελειωτικὴ βολή, ἐταράχθη τόσο πού ἀπὸ τότε τὸν ἔπαισε μὲ νευρική κατάστασι καὶ τώρα βρῖσκαται, ἀχρηστος σχεδόν, δῶ πέρα...

Σταμ. Σταμ.

